

WONEN IN BOEKEN

Leven tussen boeken is wat de mensen in deze rubriek letterlijk doen. Elke week portretteren we een fervente lezer in zijn huiselijke omgeving en peilen we naar zijn of haar liefde voor literatuur. Vandaag: loopbaancoach

Ilona Plichart

Naam
Ilona Plichart (37)
Stad
Antwerpen
Beroep
(Loopbaan)coach en geven van trainingen rond samenlezen, literatuur en communicatie
Vrije tijd
Lopen, lezen, veel vrienden en een partner en drie kinderen

© STEFAAN TEMMERMAN

MARNIX VERPLANCKE

"Mijn liefde voor het boek begon bij de jeugdliteratuur en die liefde houdt stand. Voor mijn werk wil ik op de hoogte blijven van de nieuwste jeugdboeken, en ik heb ook drie jonge kinderen die ik vaak voorlees en met wie ik misschien nog wel vaker over boeken praat.

"Annemarie van Haerlings De prinses met de lange haren is nog altijd een van mijn favorieten. Dit prentenboek gaat over een prinses met bijzonder lang haar en wat dat allemaal voor consequenties heeft. Wanneer haar haar gewassen moet worden, trekt de hele hofhouding bijvoorbeeld

naar het zwembad, waar iedereen een stukje wast. Het boek is een jaar of vijftien oud, denk ik (*het kwam uit in 1999, red.*) en ik heb het al talloze keren voorgelezen, voor mijn eigen kinderen natuurlijk, maar ook professioneel, voor kinderen van allerlei afkomst en leeftijd. Het is iedere keer een groot succes. Ooit heb ik de tekst overgetikt om die te gebruiken bij volwassenen die Nederlands leren. Ook dat werd een fijne ervaring.

"Mijn favoriete boek is *Sommerstück* van Christa Wolf. Het gaat over een aantal mensen die Berlijn ontvluchten en op het platteland een kunstenaarskolonie proberen te stichten. Voor mij was het een

'Vrouwen die lezen zijn gevaarlijk'

STEFAN BOLLMAN

kennismaking met de impact van het Oost-Duitse reële socialisme, hoe families afgesneden raakten van elkaar en hoe mensen omgingen met verplichte denklijnen. Het is een politiek boek, maar het gaat ook over concrete mensen die zichzelf willen blijven. Ook in mijn coaching vind ik dat belangrijk: zoeken naar manieren waarop mensen zichzelf kunnen zijn in de maatschappij.

"*Vrouwen die lezen zijn gevaarlijk*, luidt de titel van een boek van Stefan Bollman. Het is een gigantisch mooi boek met schilderijen van lezende vrouwen. Die titel is zo waar. Mensen die lezen, worden inderdaad gevaarlijk, en dat bedoel ik positief: ze bouwen

een eigen bewustzijn op.

"Wat ik elke keer weer merk tijdens mijn werk met samenleesgroepen, is dat wanneer je met mensen over boeken begint te praten, je hen echt ziet groeien. Het is een trage, maar heel belangrijke evolutie die nogal eens vergeten wordt.

"Werklozen, cursisten Nederlands en mensen die in armoede leven moeten vooral een job vinden, denken wij vaak. Wat ik ervaar, is dat je hen door woorden te geven en een literaire spiegel voor te houden, misschien wel meer helpt. Zo bouwen ze hun essentiële zelfwaarde weer op en durven ze weer zelf te denken – en dat te delen."

DAAN

DAAN HEERMA VAN VOSS

Een mulischiaanse column

Regelmatig hoor ik iemand verzuchten dat een zeker verschijnsel 'mulischiaans' is. Het valt niet uit te sluiten dat deze verzuchting mij vakter ten gehore komt dan de gemiddelde Hollander of Vlaming. Maar goed, dat maakt de term niet minder hinderlijk.

Een voorbeeld. Je hoort in een café iemand praten over uit de handel gehaalde eieren. (Een minieme dosis van een chemisch bestanddeeltje in die eieren bleek genoeg om iedereen te doen panikeren. Maar dat is stof voor een andere column, een stomvervelende column, die ik daarom niet zal schrijven.) Vervolgens haast je je naar de keuken om het zojuist door jou bestelde spiegellet te annuleren. Je loopt een serverster tegen het lijf, een leuke, mooie vrouw.

Glimlachend wijzigt ze je bestelling. De rest van de dag blijf je aan haar denken. Tegen het vallen van de avond keer je terug naar het café; de serverster werpt net haar schort af. Ze glimlacht opnieuw. Jullie gaan uit eten. Jullie voeren elkaar dronken. Jullie gaan dansen. Aangeschoten en misschien wel verliefd stommelen jullie door de verlaten straatjes van de stad, het wordt alweer bijna ochtend. Ze vraagt of je misschien iets wilt ontbijten. Nu voel je pas hoe hongerig je bent. Ze woont klein, op een romantische, slecht onderhouden zolder. Je zit aan haar eettafelteje en tuurt door het ronde zolderraam: de zon komt op, de hemel gloeit rood op. Een bekende geur komt je tegemoet en voordat je onder woorden kunt brengen waar de geur vandaan komt, ligt een bord met daarop twee perfecte, olieachtig glimmende spiegelleten voor je neus.

Uitgesproken mulischiaans, vindt u niet? Laten we 'mulischiaans' opvatten als: iets wat logisch gezien volstrekt toevallig is, maar dat niettemin een zweem van kosmische voorbeschikking heeft, iets Grieks-tragisch, iets ironisch, iets wat oude, blanke mannen kortstondig doet kuchen.

lachen. Het woord biedt een kans om anderen te laten zien hoe belezen je wel niet bent.

Iets soortgelijks kan gezegd worden van 'kafkaësk', wat in het huidige taalgebruik niet meer betekend dan 'omslachtig' of 'bureaucratisch'. Wie gebruikt het woord kafkaësk? Mensen die nog nooit een boek van Kafka hebben gelezen, maar dit gebrek willen camoufleren door het gebruik van dit ene woord. Het zijn dezelfde mensen die, als je hen vraagt of ze veel lezen, antwoorden: 'Te weinig'. Met dit antwoord laten ze zien dat ze boeken wel degelijk belangrijk vinden, waarmee ze indirect aanspraak denken te maken op enig intellectueel prestige, maar dat het simpel-

Mensen die zeggen 'te weinig' te lezen, lezen precies de hoeveelheid boeken die ze willen lezen: vier per jaar

weg een kwestie is van een te drukke agenda en te weinig tijd dat ze niet zomaar een boek kunnen oppakken zoals u en ik.

Maar agenda's zijn altijd te druk, en van tijd is er altijd te weinig voorhanden. Nee, mensen die zeggen 'te weinig' te lezen, lezen precies de hoeveelheid boeken die ze willen lezen: vier per jaar, twee op vakantie en twee tijdens die paar somnolente minuten voordat ze elke avond in hun welverdiende comaslaap zakken.

Heb ik niets beters te doen dan me bezighouden met termen en woorden? Nee, dat heb ik niet. Als ik me niet meer druk maak over woorden, zinnen en boeken, dan is het een kwestie van tijd voordat alleen daden me nog interesseren. Of is dat erg hemmingwayiaans van mij?